

ВСЕСВІТ

№ 27

Ціна 15 коп.

802

БЕРЕГИТЕ ВОЛОСЫ
МОЙТЕ ГОЛОВУ ШАМПОНЬ^Ь
УПОТРЕБЛЯЯ ТОЛЬКО Г. ПЕТРОВА.

Этикет заявлен комитету по делам изобретений ВСНХ № 131.

Его достоинства:

Волосы пышные, блестящие и без перхоти.
Волосы не жирные.
Превосходная чистка корней, подволосной почвы.
Предохранительное средство против выпадания волос.
Наилучший и самый дешевый уход за волосами.

Продается в аптеках и магазинах санитарии и гигиены. || Пробный пакет высыпается по получении 20 коп. почтовыми марками.

Адресовать: Г. Петрову, Москва, почтамт, ящик № 755. Для оптовых: Москва, 20, Ухтомская, 40

ШАМПОНЬ разрешен Мосздравотделом
отношение № 936123.

СТРУНЫ ВСЕВОЗМОЖНЫЕ
ВЫГОДНО ПРИОБРЕТАЙТЕ ВЫСОКОГО КАЧЕСТВА

||| в производстве |||
К. А. АВДЮКЕВИЧА. |||

МОСКВА, 10, 1-ая МЕЩАНСКАЯ, 33. ☎ КАТАЛОГИ БЕСПЛАТНО

ХАРЬКОВСК. КООПЕРАТИВНО-ПРОИЗВОДСТВЕННАЯ МЕХАНИЧ. АРТЕЛЬ
„КООПМЕХАНЗАВОД“

АРЕНДУЮЩАЯ

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ МЕХАНИЧЕСКИЙ ЗАВОД № 4,

ПРОИЗВОДИТ: Капитальный ремонт двигателей внутреннего сгорания и автомобилей.
Слесарные токарные и штамповальные работы.
Болты, гайки, заклепки, глухари, крючья.

ЗАКАЗЫ ПРИНИМАЕТ ПО ДОГОВОРАМ И В СРОК С НЕУСТОЙКОЙ.

— НЕФТЕМОТОРЫ от 8 до 90 лош. сил. —

ЗАВОД АРТЕЛИ: Кооперативная 30. Тел. 56-34.

РІК ВИДАННЯ III.

№ 27
3-го липня
1927 року

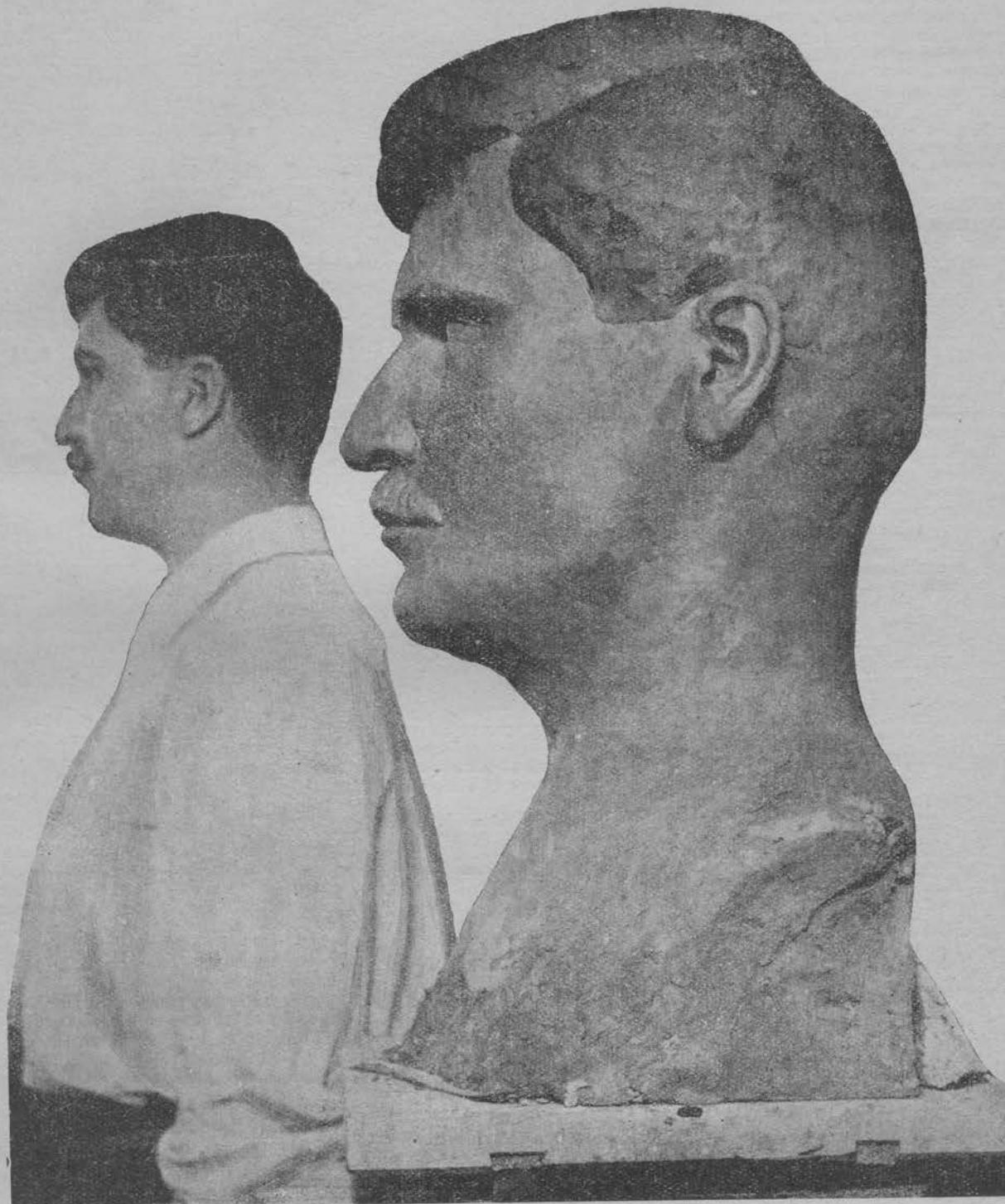
Пролетарі всіх країн, єднайтесь!

ВСЕСВІТ

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фотографія В. Орловича

Український скульптор М. А. Новосельський закінчує бюст тов. В. Я. Чубаря. На фотографії тов. В. Я. Чубаря позує у себе дома, де й провадиться робота. Цими днями бюст буде закінчено. Передбачається, що одно з наших видавництв придбає цю роботу для розповсюдження по клубах

ПЕРЛИНА

Оповідання Гермінії дур Мюлен для „Всесвіта“. Переклад М. Ільтичної

ДВАДЦЯТЬ років — довгий час, може багато де-чого трапитися. Люди старіють, умирають, народжуються діти, обуваються величезні перевороти. Але двадцять років можуть проплисти й так, як один однієський день — у непорушній монотонності, аж поки людина не відчує одного ранку: „А я ж уже старий!“

Так само сталося і з Гретхен. Одного дня фрау Куммер, у кого Гретхен уже двадцять років працювала як робітниця за все, сказала їй:

„Гретхен, мені страшенно прикро, але я мушу заявити Вам звільнення. Ви вже нездатні поратись у господі, Ви з усім спізнюютесь, скрізь у Вас повне безладдя. А до того ще й Ваша жахлива нервозність. Цього вже моїх бідошанні нервам не витримати.“

Гретхен отетерено вирячилася на бариню: „Звільнення? А хіба я Вам щось злого зробила?“ Вона була справді нервозна: бо почала голосно плакати.

„Нічого, нічого“, запсокоювала фрау Куммер. „З Вас завжди була чесна, порядна, працьовита робітниця. Ви ж знаєте, що наші знайомі завжди називали Вас „перлинкою“. І мали рацію. Але тепер, біденька Гретхен, Ви постаріли. І тому...“

„Я мушу йти геть!“ заплакала знову Гретхен. „Геть ізвісся? Але куди ж піду?“

„Ви знайдете якусь легшу роботу. Розумієтесь, я видам Вам найкраще свідоцтво“.

„До чужих людей...?“

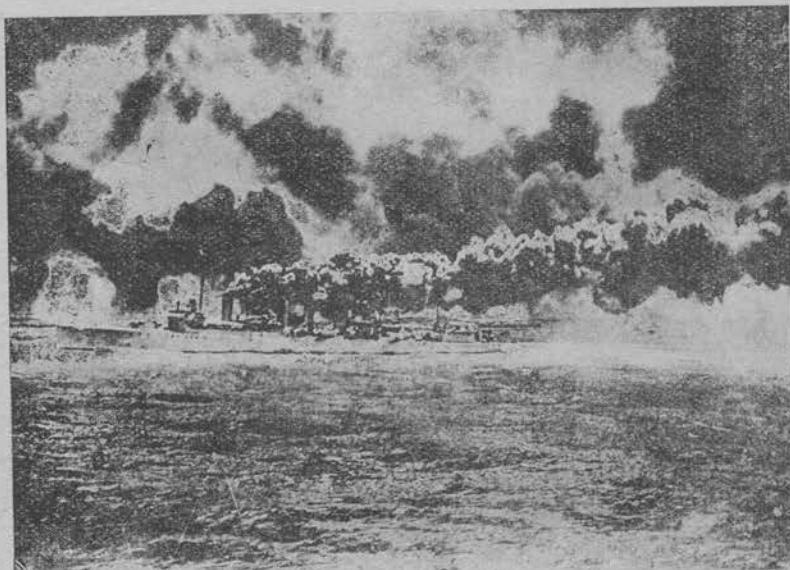
Фрау Куммер витягла хусточку і втерла собі очі:

„Не робіть мені ще тяжких труднощій, Гретхен. Ви ж знаєте, коли я хвилююсь, то це шкодить моєму серцеві. Отже, хай уже так і буде: 15-го листопаду“.

Гретхен стояла приголомщена. Геть, геть ізвісся? Та це ж неможлива річ! Вона ж тут уже двадцять років. Вона точно пригадувє ще той день, коли вона

Маневри англійської військової флоти. На борту військового корабля „Малая“ — 15-ти дюймові гармати. Це досить характеризує „мирні“ наміри Англії

Американські торпедо перед стріляниною — завулюються хмарами диму, що заховує їх від ворога

Будинок торговельного представництва СРСР у Берліні

стала тут на роботу. Яка весела й добра була молода пані Куммер; та й пан Куммер теж завжди мав для неї ласкаве слово. А потім, коли народилася перша дитина і молода пані лежала тяжко хора, то вона завжди тільки Гретхен кликала до ліжка. Ту Гретхен, що піклувалася про маленьке як про власну дитину. „Наш хлопчик“, казала вона після цього, коли говорила про хлопця. Так само й троє інших паростків фамілії Куммер теж були для Гретхен „наші діти“.

Вона цілком одірвалася від власних родичів, жила тільки для фамілії Куммер.

Протягом двадцяти років ці люди були для неї щастям, родиною. А тепер...

„Це пані кепсько по-пожартувала“ подумала Гретхен. „Я ж не якась чужа людина, кого сьогодні чи завтра можна одіслати геть. Як часто казала мені пані: „Гретхен, Ви член нашої родини“ і тепер раптом... тим, що я старію? Та я ж ще й не стара, тільки втомлена, це ж минеться... Шо мене так утомило? Робота, від сьомої ранку до десятої вечора, і високі сходи. Але на кого ж я робила! На панів же, тільки на них. З мене була вродлива дівчина, я могла б вийти заміж. Але я не хотіла покинути пані... і пепер...“

Гретхен притиснула руку до голови, що тій боліла; вона взагалі нічого більше не розуміла.

І в цьому стані прожила вона весь останній місяць.

Даремно силкувалася вона зробити заяву фрау Куммер недійсною. Вона прохала й благала, обіцяла більше не втомлюватися і не нервуватися; фрау Куммер плакала і мала сердечні корчі, пан Куммер прикро кривився і в ласкавих словах висловлював свій жаль, але кінець усе виходив один: Гретхен не здолає більше поратись у господі і 15-го листопаду мусить йти геть.

15 листопаду прийшло. Безрадісно-сірий туманий день. Фрау Куммер обіняла Гретхен, пан Куммер совнув їй іде десять марок у руку. І двері за нею зачинилися, грюкнув замок.

З гремтячими колінами спускалася вона сходами; що ними десятки тисяч раз бігала вгору, завжди

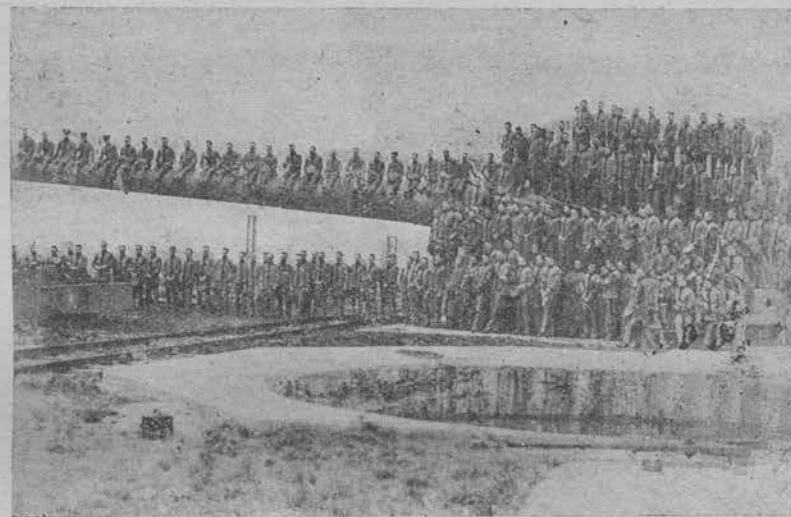
Новий японський кабінет міністрів. Ліворуч сидять: мін. торгу—Макахаші, військовий—Шаранкава, шляхів—Огава, фінансів—Такахаші, голова особливої ради—Каратомі, прем'єр—Танака. Стоять—міністер внутрішніх справ—Сузухі, освіти—Міцуї, хліборобства—Ямамото, юстиції—Хара, пошт та телеграфів—Мохіцука та морський міністер—адмірал Окада

з думкою: „ось я йду додому“.

Але, вона почувала тепер ясно, що зовсім не було „дома“. Люди на четвертому поверсі були її зовсім чужі люди, що хоч і добрим словом та приязним поводженням, але все чисто її пограбували: молодість, силу, зв'язок зі світом. Дуже добрым словом: „Перлина, наша Гретхен—справжня перлина. Всі нам задрять за неї. Вона ніколи нікуди неходить, завжди сидить вдома, на вітві у свій вільний час не боїться нічної роботи. Завжди тиха й привітна. Справжня перлина“. Як часто казала ці слова фрау Куммер своїм західним приятелькам, що даремно пробували переманити Гретхен до себе вищою плацю.

І от ця „перлина“ стояла за дверима будинку на вохковому слизькому тротуарі. Холодний дощ сік її обличчя. На хвилину її охопила лють. „Так, перлина! Але чим це мені допомого? Тепер, коли я старію. Коли мені потрібні притулок та увага до мене, мене женуть геть, як паршиву собаку“.

Раптом зі старих днів дитинства пригадалися її слова, що тепер вона голосно вимовила перед собою: „Не кидайте перлів перед свиньми!“

Нова величезна 16 дюйм. гармата в амер. військовій школі в Абердині

Американець Тейлор, що в спеціальному костюмі переплив бухту Сан-Франціско (4 милі) за 50 хв.

Але почуття покинутості було дужчим за гнів. Уже смеркло і тільки з найвищого поверху, з вітальні Куммерів, пливло ясне пасмо світла на тротуар.

Гретхен підвела голову і поглянула на вікно. Пекучі слізки покотилися їй по щоках.

Тут у вікні з'явилася рука, жалюзі опало вниз, пасмо світла зникло. Тепер стало зовсім темно.

Втомлена підстаркувата дівчина з сивим волоссям пішла геть, геть до чужого міста, до чужих людей у страхуваний ураган світла, в жахливий вир вулиць.

Переходячи вулицю, вона так довго стояла і так голосно балакала сама з собою, що звернула на себе увагу полісмена, упорядчика руху.

Він підійшов до неї. „Ви хорі? Може Вам допомогти перейти вулицю?“

Гретхен вирячилася на нього, не розуміючи, чого йому треба.

„Де Ви мешкаєте?“ запитав далі полісмен.

„Ніде. У мене ніде нема притулку“.

„Я Ваше прозвище?“

Полісмен починав уже втрачати терпець. Зрештою не міг же він заради якоїсь підстаркуватої, кепсько вдягненої жінки затримувати звесь рух.

„Хто ж Ви така?“

Гретхен поглянула на нього величими очима і відповіла:

„Я перлина, кинута перед свиньми“.

Після того вона перешла вулицю і пішла далі, все далі аж поки постати її не зникла в тумані.

Полісмен був іще молодий парубок. „Перлина, оце гідке старе бабило! Дивна річ, як багато розвелося в наші дні божевільних. Та й чому саме?“

І при цьому питанні, хоч і був він полісмен та ще молодий парубок, обличчя йому затъмарилось; він зморшив лоба, піdnіс руку і поважно запитав себе ще раз:

„Чому саме?“

Радянські

Стаття проф. А. Макарова

ЯСНИЙ весняний ранок... Море спокійне. Наш пароплав „Ленін“ тихо підходить до Батуми. Пасажири товпляться, поспішають зійти. Вони завжди вспішають... А віддалік—Батумські пелетірія,—їхні вершини ще в хмарах.

Пробравшись молом, спускаюся на берег і попадаю в лабіринт брудних, вузьких, кривих торгових вулиць. Вони ще дотиру починають оживати: рипить гарба, заряжена парою буйволів, за нею кілька в'очників ослів,—а ось і перші верблюди з їхньою характерною повільною ходою... Картина не звичайна, навіть для чорноморського побережжя.

На всім видно близкість Азії. Скрізь бачиш обличчя похмурих курдів, вродливих турків, місцевих кавказців,—чуєш гортанний східний говір. Жінок не видно.

Кав'ярні вже відчинено... Зроблені з дошок, з 3—4 столами та прилавком, вони нагадують мені наші базарні крамнички. Заходжу, питую кави, білого хліба й сиру. За кілька хвилин

чуються околиці міста і потяг біжить по гранітному шляху, а з лівого боку лініво шумить прибій смарагдово-зеленого моря.

За 20 хвилин ми зупиняємося коло Зеленого Мису, де знаходяться найбагатіші дачі, пристосовані тепер під будинки відпочинку, приміщення ботанічної станції то-що.

Дуже гарна місцевість з високою культурою суб-тропічних рослин. Скрізь магнолії, кипариси та пальми: африканські, американські і навіть австралійські.

Дорога до Чакви йде берегом моря і тієї пеперини глибока річка Чаква з кришталево-чистою водою.

Чаква—колишній удільній маєток, з великими лісами по горах, з 300 дес. культури, що з них на частку чайних плантацій припадає понад 200 десятин. Кругом їх розкинулися помаранчові та мандаринові садки, бамбукові гаї і сила овочевих розсадників. Приблизно на дистанції 1 версти від моря стоїть парова чайна фабрика.

На чолі чайного діла стоїть хінець. Ще давно цого ім'я було перероблено на „Іван Іванович“. Зін, добре говорить по руському і з охотовою дає пояснення частим екскурсіям.

Ось і чайна плантація, що вже дав зібираю... Перед нами простечки рослини в аршин

Праця на кавказьких чайніх плантаціях у Чакві (близько Батума)

Збирати чайне листя

мені подають міцну ароматну каву без цукру й молока, круглий, але смачний хліб і молодий солоний сир „качкавал“.

— Коли відходить потяг на Зелений Мис?—питаю господаря кав'ярні.

— Не знайду,—коротко кидає він, та перекинувшись тут же кількома словами з місцевими відвідувачами, додає:—В дев'ять часов.

Пора йти... Треба сьогодні ж попасті в Чакву.

Центральна частина Батуми вже має цілком європейський вигляд. Переезжають двохповерхові кам'яні будинки, скрізь бруки, та зелени на вулицях мало і лише подекуди красуються пальми.

Невеличкий чистенький вокзал Закавказької залізниці.

Потяг „дачний“... Вагони відкриті, як у нас влітку трамвайні причепки. Ось проїжджаємо, поза марганцові склади, ось кі-

Пров'ялене на сонці листя чаю згортають з бетонних майданчиків

заввишки, — яке росчарування для екскурсантів. Вони чекали чогось незвичайного, а насправді все виявилось таким простим.

Чайні рослини потребують м'якого, вологого клімату. Зайн-вина вологість в ґрунті погано відбивається на культурі чаю, тому найкращі ґрунти для нього це легко проникальні піщані, — але вологість повітря потрібна особливо по весні.

Рослини цвітуть рано по весні невеличкими білими квіточками. Де-які відмінно чаю переносять до 10°C морозу, звичайно нетривалого. І тому майже все наше чорноморське побережжя годиться для культури чаю, та все ж навіть Сочі не дуже добре для нього місце, переважно через весняні посухи. Район же Батума для нього цілком підходящий.

Насіння чаю поспіває пізно в осені і, між іншим, дуже по-гно зберігається.

Рано по весні його висівають, або просто в ґрунт, або на грядки, а звідси вже переносять розсаду в ґрунт.

Чайні плантації потребують пильного догляду за собою.

Ріжні види чаю, — квітковий, зелений і найпоширеніший сорт, чорний чай — все це лише ріжне листя чайних кущів.

Квітковий чай одержується з самого верхкового листя з пу-

чайні кущі експлоатують звичайно 10 — 15 років, після чого вони старіють і робляться малопродуктивними. Тоді їх зрізывають під самий корінь і на другій рівоні знова відростають.

У нас на Чакві виробляють лише чорний чай. Обробка його зводиться загалом ось до чого: зібране зелене листя розстилають не товстим шаром на бетонній площині, де воно майже годину пров'ялюється під сонцем.

Далі, чайне листя новинно прокиснути вже в приміщені заводу, що також роблять кількома способами в залежності від устаткування заводу. Дальша фаза обробки — це сушіння чаю, або хвильами повітря, або швидким нагріванням за допомогою підігрітого повітря на окремих ситах.

Зелений чай, у відміну від чорного, одержують в результаті швидкого діяння гарячої пари просто на пров'ялене листя, без попереднього процесу вигравання.

Вихід готового чаю з однієї десятини плантації досягає від 200 до 400 кілограм.

Коли взяти на увагу порівнюючи невеликий урожай чайного листя, силу праці для обробки самих кущів і збирання листя, а також значну дорожнечу робочих рук на Чорноморському побережжі, то стають зрозумілими відносно високі ціни на чай. Все-ж культура чаю вийшла за межі чаквинських плантацій і місцеві плантації доставляють у Чакву значну кількість сирового матеріалу.

Нині, коли весь хінський народ завзято бореться за своє визволення від ярма англійського капіталу і мусить на час відрватися від своєї мирної праці, чайні плантації в Чакві набирають для нас особливі ваги, як один з пунктів, що постачає весь Союз таким поширенім у нас продуктом, що до цього часу доставляється майже виключно з Хіни.

Зібраний в кошики чай швидко переносять до возиків, і перевозять його на завод

плянками. Більші — ж листки, в залежності від їхньої дальшої обробки, дають зелений і чорний сорти чаю.

Зібраний чай по змозі швидко переносять в невеличких кошиках на возики. В них, також не затримуючи, приставляють листя на завол, бо всяке зайве пров'ялювання листя по-за заводом, на розпеченному деному повітрі, несприятливо відбивається на якості чаю.

Збирати чай починають з весни, коли окрім вітків дауть 5 — 6 листків. Для чорного чаю збирают верхню половину листя, а долішні лишають на гілляці, щоб забезпечити дихання рослини.

Такий збір повторюють на протязі весни й літа 3 — 4 рази, при чому у Батумському районі другий збір вважається що до якості за найкращий.

ЧИТАЙТЕ В ЧЕРГОВОМУ № 28 „ВСЕСВІТА“

Курт Клебер — „Оповідання про другу Жанну“ (переклад з німецької)
Всеукраїнська архітектурна виставка в Харкові — стаття Л. Карської
„Життя на воді“ — нарис про водяну станцію товариства порятуну на воді
в Васищеві під Харковом

Оповідання ДРУЗІ ДІТЕЙ С. Пилипенка

ЗАГАЛЬНІ збори співробітників щойно роспочались, але жовтозелена нудота вже оповивала все і всіх.

Ну яке діло Маркові до „Друзів Дітей“? Навіщо вони йому, коли шість щомісячних „червіків“ не дозволяють мріяти про нашадків і примушують інколи соромливо заглядати в вікна аптеки? Ну що там варнякав доповідач про новий гарний побут, коли не буде безпритульних ані на вулиці, ані в родині? Знає би, як відказував старий батько Марків, коли питали були із-звичайна: що новенького, що гарненького? Посміхався небіжчик: „багато нового й гарного, але гарне—не нове, а нове—не гарне“.

Ег-еж! Де там убачають той новий побут, било б його громовицею! Хіба в тім, що мусиш отут сидіти на нудному зібранині, громадські, бач, обов'язки справляти, коли й тіло й душа скніють у цьому задушливому повітрі канцелярії, прагнуть у міський парк, де мабуть уже шпацирує Манюся..

Ах, Манюся! Хіба можна порівняти це дивоглядне дівчатко з жінкою з Олескою? Хіба лоскотливі бесіди з цією маленькою чарівницею, повні насторожливих натяків, обірваних на первовому півслові, повні ніби простих, але ж таки ніби простих глибоко-зворушливих фраз, красномовних, проречистих мовчанок,—хіба ці вечорові півгодинні бесіди, вкрадені наприкінці сірої буденної доби, можна порівняти з однomanітно-стереотипними, як канцелярська бібула обридлами діалогами з жінкою?

Що загадавши на завтрашній обід? Приходили з домкому, щоб платили за комунальні послуги. Треба наставити латку—черевики подерлись. Чогось болить голова, мабуть застудилася. Коли б прибавили платні хоч трішки, бо дуже вже сутужно доводиться. Знаєш, м'ясо знов подорожчало..

Тъху! Било б його громовицею—до чого ж це набридо! І ота давно знайома спідниця Олесина, що спід неї цурпалками пухленкі літки. І оті немодні дешеві блузки її, що під ними тремтливим ходором груди.. Та все, все—здивовано-наївні півкола високо зведених брів, і ясно-карі маленькі оченята, і капризно випнута спідня губа, і зухвало задертий угору кінчик носа. Таке все притече, до найменшої цяточки відоме, обдивлене, обмацане, в свій час обцілане—і не дивився б!

А оце недавно Олеся в цю саму установу за діловодку стала. Добре, що ще в іншому віділлі, де раніше трохи починають працю і пізніше її кінчають, а то ще й разом ходити довелося б.

Годі вже цього щастя і вдома, било б його громовицею!

Марко злісно глянув навколо, на погорблений постаті співробітників, що безладно посидали, де хто трапив, і мовчкі понуро слухали доповідь. У кожного мабуть свої думки, свої турботи, безкрайні, як книги вхідних і вихідних паперів, такі ж сухі й нецікаві. Задуха, гнітуча задуха і тут і усьому житті. Кому тут потрібні ті „Друзі Дітей“, коли ми всі вороги дітей, звайого тягару, недосяжної мрії?

Тоскний погляд Марків на мить спинився на кругленкій жіночій постаті в протилежному кінці зали, що мало не одна з усіх присутніх з неприхованим захопленням дивилась на доповідача. Він говорив шаблонні, заялозені слова, виголосував гасла, що їх, як написи на трамвайніх квитках, ніхто не читає, як тріскотіння друкарської машинки в канцелярії—вже ніхто

Український санаторій „Червона Зірка“ для інвалідів війни в Ялті

Карколомний спорт у Німеччині: завзятий спортсмен плигає в воду з дерева над височеною кручею

Відкриття літнього сезону в Москві. Стадіон профсоюзної ради радянських та торговельних службовців. На фотографії фізкультурниця на м'ячі пушболу

не чув. Але в нього був молодий, давоном невичерпаної життєвої снаги наллятий і разом із тим едвабний, ласковитий голос. Попід легким літнім костюмом опуклилися лінії дужих пружистих ніг, мускулястих грудей, широких плечей. А очі, звичайні очі здоровової, самовпевненої і самодоволеної від здоров'я свого людини, побіденно-бадьоро оглядали автодорію і деколи ласкаво-привітно світили кругленької жінці, що мало не втопала тоді в них.

— Хіба ж можна порівняти до цього файногого легеня, як кажуть за зазбручівці, моого одоробуватого чоловіка з м'якеньким черевцем, з безсилними як друкарська стъижка руками, нездатними як слід обіяти, притиснути, щоб маlossen стало в середині і гаряче грудям? Хіба не гайдко дивитися на чоловікові каламарки-очі, що беззглаздо чорніють на сірому, мов пилом присипаному обличчі. Так—колись вони були любі і в їхніх чорних безоднях так радісно було відшукувати своє власне личко, потім усе ближе і ближе—лише свої очі, щоб зрештою вірнутися в теплі обійми, потонути в солодкому екстазі і вже не бачити нічого.

Будо.. А тепер?

Ні, краще вийти звідси, пождати там, у міському парку на бічній алеї, де вертатиме додому юнак-доповідач. Сказати йому, що вона далі так не може, що вона теж іще молода і здорована, що... Він знає, він втимить—не дурно так часто спиняє свій погляд на ній. Вирішено. Ось двері, сходи, двері надвірні. Яка полегкість! Як м'яко цілує роспалені плечі вітрець. Як наливаються м'язи в напруженому чеканні.

Він швидко кінчить свою доповідь про „Друзів Дітей“. Друзі дітей... Хай будуть і діти, коли в

кохання... Але чому: коли плід—облітають пелюстки квітів? Невже це завжди? В мене облетіли вони і без плоду. Може саме тому? Тихше, тихше серце, чого тобі треба?

Затихла. Чекає.

— А било б його громовицею! Годі з тими дружніми обов'язками. Хай піклуються дітьми, мов бухгалтер вірним балансом. Я зведу свій баланс свого дня інакше.

Марко рішуче підвівся. Двері, сходи, двері надвірні. Вже споночило. Гісними парами туди й сюди проході. „Під ручку“. Бідні звірі—вони не знають насолоди ходити з коханою історою „під ручку“. Ба ні! Чи бачили ви з вікон вагону, як на пасовищі побіля залізниці мовчи стоять коні, поклавши навхрест голови одне одному на шию. Іншої ласки їм не дозволяє прида, а клята людина розділила їх дишлом і посторонками. Знов—ба-ні! I людей розділяє шлюбне дишло. Як мене з Олесю... Біжиш попід у безвість під батогами долі, з посторонками різних обов'язків. I не сила примкнутися близько, оповісти ніжно шию поплічниці...

Манюся—це інше. Манюся вільна, і я до неї вільний. Ось там у парку... Вже скоро..

Густа алея тіснистих дерев темним коридором поглинула Марка. Тут управо, тут іще раз управо—і буде укохана лавочка під рясним бузковим кущем. Традиційним бузковим кущем, де соловейко і місяць. Але що поробиць, коли гарне—не нове, а нове—не гарне—знов згадув Марко батькові слова.

Не під електричним таки ліхтарем призначати любовні побачення.

Марко ще здала помітив білу постать на умовленому місці. Любля Манюся—чекає! Зайти ззаду, споза бузка, закрити долонями милі оченята—чи візнає? Заспокоїти в ніжних обіймах, коли злякається. Крок, іще тихий, обережний крок—і мов крилами птаха до знайомої кучерявої голівки. Зміненим ласковито-едвіним голосом протяжно:

— Люб-лю!

Забилось у радісному третмінні жіноче тіло, закинулась пристрасно назад голова, пожадливими вустами шукаючи вуст милого і злилися дві чостаті... ну на що говорити—в чому? В нашій сентиментальній історії досить нагадати про традиційний бузок, що вмів переховувати і не такі іде тайни.

А як не хочемо ми персоніфікувати рослини—тим більше маємо право сказати, що ніколи він, той бузок, не викрив дальшою розмови, що була за тим поцілунком.

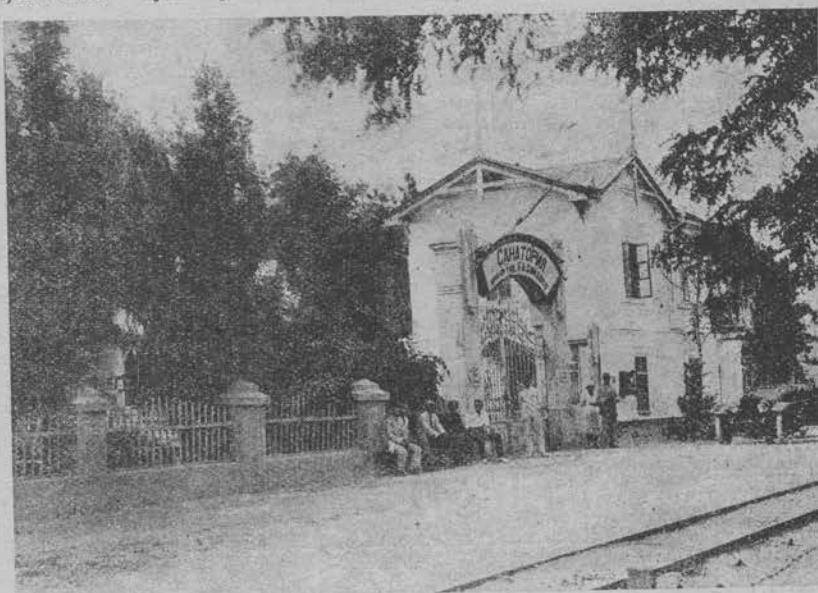
— Олеся—адивовано-переляканій погляд, схований у темряві парку. Адже жінка мусіла бути там на зібранні...

— Марко! Це.., це ти прийшов? Ти любиш? Ти сказав, що мене любиш?—розгублено, непевно-радісно.

— Люблю, авже ж люблю, Олеся. Ти ж бачиш..

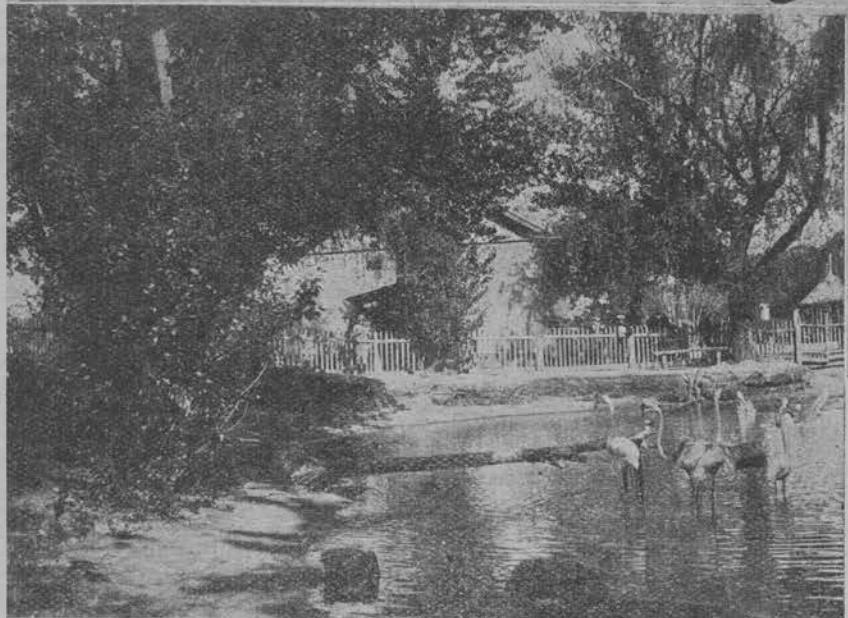
— Бачу, мілій, вірю, хочу...

Я незнаю і ви, мабуть, не знаєте, скільки широти було тоді в мох героях, але я напевно знаю, що з того часу вони були гарними членами товариства „Друзів Дітей“.

Одеса. Санаторій ім. тов. Семашка—„Аркадія“

В ГОСТЯХ У ЗВІРІВ

Нарис Павла Кельвера

ВИ ЩЕ НЕ ВСТИГЛИ увійти до саду, а вам вже треба стати до черги — безумовно треба побачити „жахливого нільського крокодила“ (від голови до хвоста п'ять сажнів, від хвоста до голови-чотирі). І коли-ви як слід упеклися на сонці і вас нарешті впускають до акваріуму, то ви бачите, що цього крокодила поки що треба міряти не сажнями, а вершками. Розмір його ні в якому разі не відповідає черзі — він ще не крокодил, а крокодильонок і вміщається в невеликій клітці разом з флегматичною черепахою.

Як і завжди величезний натовп коло малп. Людям особливо подобаються ці чоловікоголібні тварини, що так весело грають у своєму волері — дзвонять у невеликий дзвоник, стрибають по гілях — а головне беруть їжу передніми руками, гризути соняшник і ловлять одне одному блощиць. Ось де можна було б розгорнути широку анти-релігійну агітацію і прикладом довести походження людини.

Меню цих „маленьких людей“ досить ріжноманітне і не горіше від справжнього людського: соняшник, молоко, морква, рис, яблука, хліб і чай в молоком і цукром.

Проте, останній час малпам приходиться скрутно, бо їх близькі сусіди — білі ведмеді і слон теж притягають до себе увагу публіки.

Білі ведмеді, хоч здалека прибули до нас, але це не закордонні, якісь там гренландські гости — їх привезено з Владивостоку. В своєму басейні вони почивають себе дуже гарно і не можна сказати, щоб вони сумували за Крижаним океаном. Вони не такі вередливі гастрономи як малпі і вдовольня-

ються з продукції Азриби. Але коли ви схочете почастувати їх сухарем, або іншим „десертом“ — то не відмовляйтесь. Слонові вже гірше. Хоч йому тільки п'ять років і він ще сказати маленьке-

слоненя, але невелика загорожа і „власний“ будинок ані трохи не нагадують пиших індійських лісів. Уесь день він товчеться на своїй житлоплощі і знищує сій „дитячий“ раціон. Ну, що за раціон 10 фунтів моркви, та два фунти висівок, та ще два хліба, та сіна чотири фунти, а в додаток ще 10 відер води. Що ж буде коли він зросте? Харкову доведеться збільшити міський бюджет, щоб прохарчувати цього індійського трактора.

Не раджу вам дратувати його. Слон тварина гнівлива і може вискатися вам у обличчя. Така доля спіткала одного достойного дідка, що показав слонові булку, а потім склав її в кешеню.

Ліворуч од малп містяться хижаки, — їм в саду найгірше. В проекті — знищити кліткову систему

Буйвол, лев та білий ведмідь
В горі ліворуч —
фламінго на ставку
в зоосаду

і дати звірям оточення подібне до природного. Доки ж тісні клітки, де звиклим до волі звірям лишається тільки спати. Лев, львиця, левиці, що народилися рік тому, леопарди, ведмеді — всі сплять. Їх скuto, але ж і за гратаами вражав лініва гравця львиці, спокійна величність лева (а часом — коли він спить на спині, чотири лапи до гори, він такий симпатичний, ну справжній хатній кіт), гнучкість і роскішне хутро леопардів.

А бурих ведмедів відвідувачі майже не бояться — один герой відважився навіть погладити „Мишці“ лапу з вершковими пазурями.

У левів збільшення родини — народилось левеня. Тому ж, що матуся не мав настрою голувати своє немовля, обов'язки ці доручено двом сукам, що по черзі кормлять його. Нашадок „царя звірів“ цілком мирно живе в невеликими цуценятами і пильно ссе свою коримицю.

Взагалі зараз багато в саду народилося молодняка: ягнята, білі миши, кози ріжніх пород. Де тільки є шлюбні пари, там і памолодь.

Довгі ріди паристокопитих — від європейського оленя до африканської антилопи і південно-американської лами. Тут і представники вимерлих пород — величезний зубро-бізон, що його можна знайти тільки в заказнику Асканія-Нова. Поважно гуляє індійський як і довге руно його, що досягає землі, нагадує попільську рясу. Верблюди мають непривабливий вигляд, зараз в них час линяння і вони пелехами висить на їх недоладнім тілі.

Ніхто з публіки не відважується дратувати їх. Неслава їх як найкращих спеціалістів обліпіти вам все любителів пофамільярничати

обличчя липкою слизиною тримає а мешканцами саду на шанобливій відсталі. Серед баранів і овець

я б і не згадав про осла, коли б мене не вразив випадок надзвичайної „зоологічної“ неосвіченості: одна з відвідувачок саду запитала другу, показуючи на осла: „що це за тварина?“ І буде дуже здивована, довідашись, що це осел. Та і взагалі неосвіченість публіки досягає апогея. Спробуйте запитати „зоологічним питанням“ не старого, а й молодого відвідувача, що здавалось би повинен був знати основи зоології з курсу трудової школи, він зразу завертиться і зникне.

На краю саду за вольєром мали в невеликий, але дуже цікавий будинок — там гости з даліких країн: Південної Америки, Африки і навіть Австралії. Тріскотить лісом своїх голок африканський їжак-дикобраз, а голки такі, що їх не гріх використати для дослідів То-Рами. Грають одна з одною американські носухи (ось в кого ім'я цілком точно передає вигляд) — вони дуже цікаві і не зважаючи на довгий ніс — навіть градіозні.

В двох ставках плавають і купаються крилаті любителі води: довгоногі фламінги, важливі пелікани, величаві лебеді, швидкі чайки, баклани, гуски, качки...

Коли кожна мати або батько може прочитати своїй дитині що написано на таблиці коло звірячої клітки, то біля ставків у батьків і руки опускаються: ну як ви відріжните розового пелана від руанської качки, коли на одному дереві набито з десяток таблиць, а птиці, як на гріх не бажають сидіти під свою ім'я? Повісити їм всім номерки як нічним сторожам — тоді б можна вщепити зоологію „в широкі народні маси“.

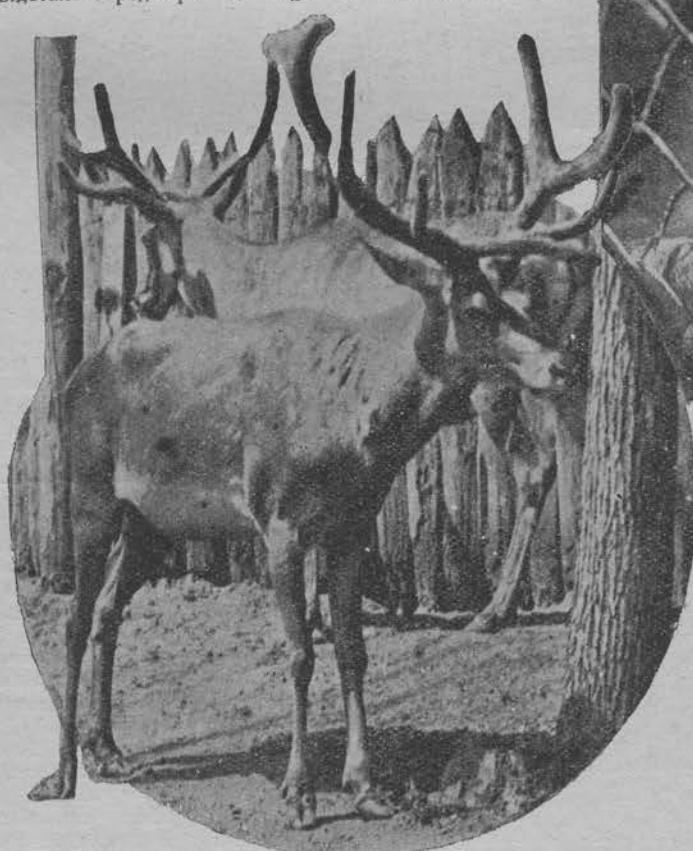
А скільки там ще в ріжній суходольній птиці, скільки ріжніх тварин, і звіренят, цього не перелічти. Не дарма короткий перелік тварин, що його видано садом, складає книжку з 15 сторінок.

Велике господарство Зоосад. Кожна тварина вимагає уваги до своїх потреб, кожному звіреняті належить своя місце, а насамперед повсякчасно стоїть питання про „асортимент“.

Вже багато писали про нових звірів, що їх має одержати сад

Вгорі — дружба левенята з собакою, нижче — білий ведмідь і малпа
Вгорі ліворуч — гірський орел

Північні олені

з-за кордону та від наших азіатських експедицій. А щоб поповнити колекцію українських водяних птахів, сад — лише скінчиться період гніздування — висилає свою експедицію.

Керовникам саду не доводиться скаржитися на неувагу публіки — біля каси в неділю завжди черга, та й у середині потісно, — не зважаючи на імперіалістичне розширення території саду.

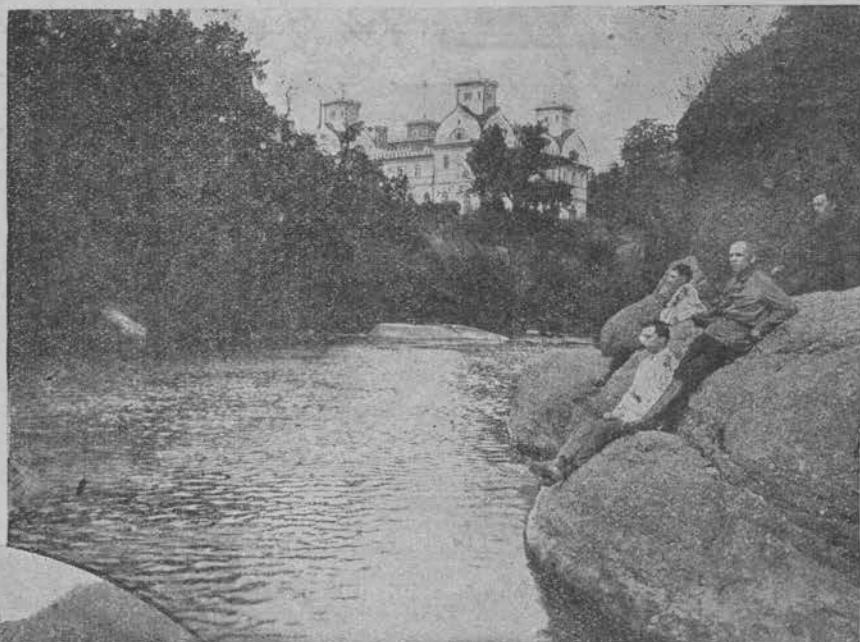
ШВАЙЦАРІЯ В КОРСУНІ

Нарис Сем. Найдена

КОЛИ їхати із станції Корсунь до містечка Корсунь, то балакучий візник покаже вам рукою обабіч дороги і роскаже, що вся земля навколо належала княгині Лопухиній-Демидовій.

Князівськими були й ліси, що синіми острівами полягали на обрію, князівськими були заходи, великий корсунський парк з чудовин палацом і, навіть, саме містечко Корсунь.

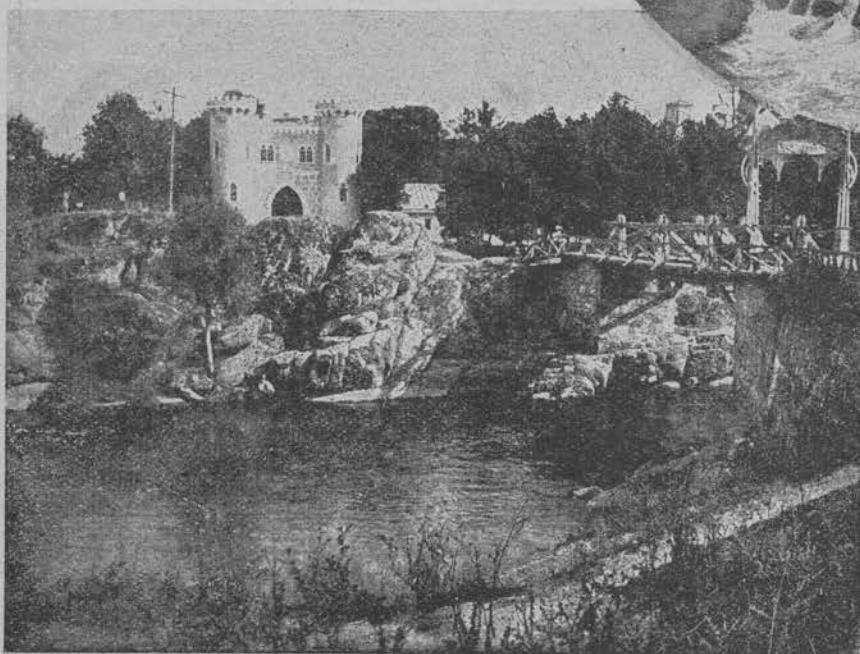
Корсунь воело адміністративних перересподілів на де який час став бути Окружним містом. Але незабаром, як прийното висловлюватись— „повернувшись до первісного стану“. І зараз Корсунь—тихе, звичайнє південне містечко. І як би не парк і палац, то про Корсунь мало хто й згадував-би. А так про Корсунь довго згадував кожен, хто хоть кілька днів побуде в чудовому

парку і побачить усі ті надзвичайні природні красоти і величну архітектуру тутешніх будівель.

Величезний парк на 76 десятин роскинувся на островах, що утворила річка Рось, розподіливши тут на вісім рукавів.

Цей парк надзвичайної краси. Тут Рось кипить

Вгорі—вигляд Корсунівського палацу з Росі. В овалах—ліворуч пляж будинку відпочинку залізничників, що зараз міститься в палаці, праворуч пороги на Росі.
Внизу—в'їзд до парку

і шумить у кам'яних порогах. Тут величезні кам'яні скелі вкриті густими майже непролазними рослинами. Гори з прекрасними краєвидами. Затишні долини з печерами. Висячий місток над тихим рукавом Рось, несподіваний, ніби кимось закинutий величезний камінь...

Недаремне називають цей куток—Швайцарією.

Картину доповнюють надзвичайної архітектури будівлі, що так пасують дивній природі. Перед входом у парк величезна середньовічна брама дивиться своїми зубцями і вражає монументальною величезністю. Брама дає настрій. І здається, що в напівтемних закинутих алеях старого парку сковалась епоха жорстокого середньовіччя...

Ще більше вражає палац—величезний розміром, в химерному мавританському стилі. Сімдесят кімнат палацу носять в собі сліди старих часів, сліди життя, що його могли оздоблювати нечуваною роскішшю даремні кріпацькі руки. І палаців і паркові багато років. Ще за цариці Катерини вся ця чудова природнію красою місцевість попала в подарунок графові Понятовському, а потім перейшла до князів Лопухіних-Демидових.

Будував усі будівлі знаменитий італійський архітектор Растреллі. Старожили корсунівські ще пам'ятають роскішне життя князівського палацу. Переплетене легендами і ненавистю встановлення величомного панства. Під музику з пишними банкетами жили графи і князі. Та додають до цього старожили, що за палацом стогнали голодні кріпаки і не одного кріпака

катували панські наймити на князівських стайнях. Не одна чорнобрива корсунська дівчина-красуня, після панських ласк, повідала ріці РОСІ свою безтаку долю. Не один парубок стиснувши кулаки дивився на ненависний йому палац...

Широкою славою користувався за свої красоти корсунський парк з палацом. Навідували його навіть такі „гості“, як от цар Олександр II, цариця Марія Федоровна. Гостювали тут Бобринські, кат Столипін та інші. Марка палацу, як бачите, колись стояла високо.

Минали роки... З революцією затихли в палаці музики князівської оркестри. Не стало чути французької добірної мови, зникли лівері лъокаѣ^ї і їхні мягкі пантоплі. Побували тут військові штаби. Походили по князівських паркетах втомлені походами червоноармійці. Мимохід пройшли по пищних кімнатах молоді поспішиві комісари.

Підійшов голод. Не до палаців було. І жоретка рука часу почала провадити своє руйнацьке господарювання в палаці.

Та перемогла червона країна і війну і голод. І взялися за палац і парк—бо краса, ж, якої рідко можна побачити.

З 1923 року починає провадитись ремонт і відбудова палацу. На сучасне, палац відремонтовано цілком.

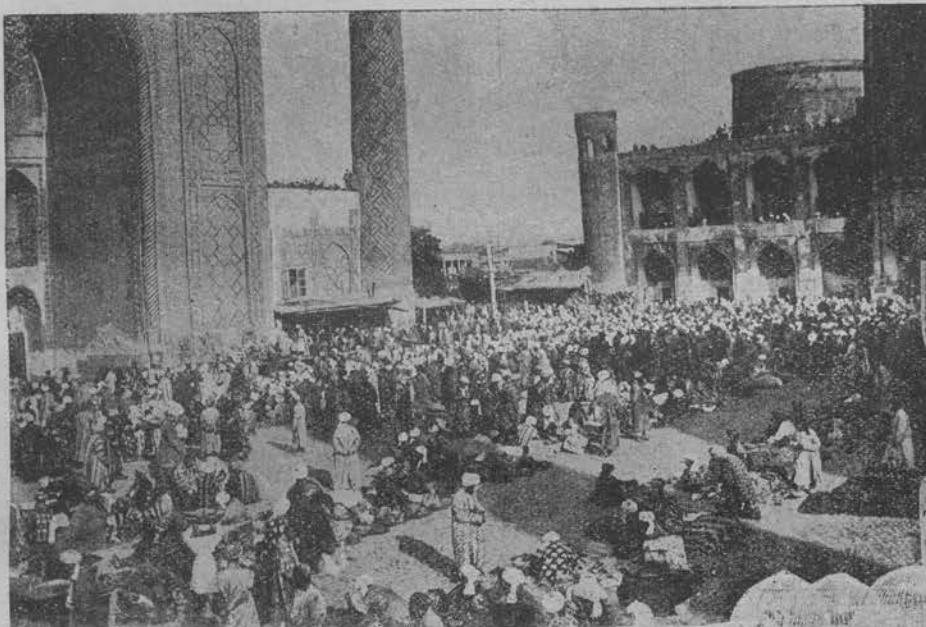
Останній господар корсунського палацу, Доретракаса Південно-Західних залізниць разом із спілкою залізничників перевели великий ремонт палацу і всіх господарських будівель і пристосували його до будинку відпочинку залізничників.

Нові хазяїни, що прибули на зміну „високому суспільству“, що перебувало тут колись—робітники і службовці—залізничники в кількості 250 чоловік—почувають себе в князівському палаці як найкраще. Зовсім не додержуючись старого етикета ходять напів голі з мусаживими, засмаглими тілами й пружкими м'язами. Весь день з парку чути веселі пісні, регіт, гомін товариських бесід.

Так пролетарят з палацу роскоші для десятка виродків—князів зумів зробити корисну кузню здоровля для тисяч робітників і службовців.

Коли ремонтували всі будівлі, то вирішили для історії схоронити на брамі щит з гербом князів Лопухіних-Демидових. Нехай, мовляв, висить князівський герб, колишні ганебні часи нагадув. Крім герба, залишилась біля палацу ще одна річ, що гідна музею і схоронення, як зразок панських примх, князівського нахабства. Це мурівий нагробок... песика „Мізі“. На надгробку напис. Французькою мовою, золотими літерами говорить цей напис—що песик „Мізі“—то був: найкращий, савий найірніший товариш княгині Лопухіної-Демидової...

Нові люди з мусаживими тілами і пружкими м'язами з усмішкою дивляться на нагробок, хитають головами і легко всміхаються. Лише всміхаються. Бо—песики Мізі, князі, роскішне вельможне життя—це все таке далеке, таке забуте, що варто лише легкої усмішки...

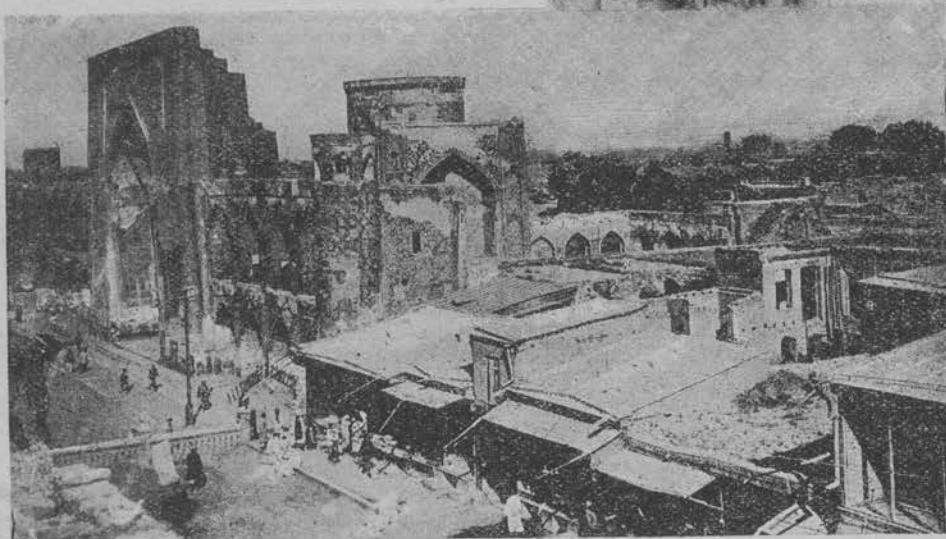

РАДЯНСЬКИЙ СХІД

Самарканд (Узбекістанська Соціалістична Радянська Респ.). Базар на майдані Регі-Стан під час свята Рамазана. Ліворуч — старовинний мечеть „Мірза-Улук-Бек“, збудований на початку XV ст. Праворуч—багато позолочений мечеть „Тіля-Кари“. Збудував його емір Еланк-Бохур на початку XVII ст. після походу на Карасан

Торгівля перепелами на вулицях Бухарі (Узбекістанська СРР). Серед населення Середньої Азії—найцікавіше видовище—бої перепелячі

Загальний вигляд на майдан „Регі-Стан“ у Самарканді разом з мечетом „Тіля-Кари“

Живі карти—нова гра американських банкірів на пляжі

РОЗВАГИ РОКФЕЛЛЕРІВ

Стаття А. Турського

АМЕРИКА фіксується в нашій уяві здебільшого як країна Едісонів, Рокфеллерів та Фордів. Все, що поза цим—це неамериканське. Причина такої односторонньої уяви про країну Колумба в тому, що вона складається здебільшого під впливом коротких газетних заміток про „враження з Америки“. Автори їх, захоплені зовнішнім бісном могутньої техніки та величезних міст із їхнім кипучим життям, і не помічають того, що за цими кулісами находяться міліони трудящого люду, що в останніх силах бореться за своє існування, продав свою силу капіталістам за насущного долара і цим зводить на нівець усю рідину між Америкою та іншими буржуазними країнами.

Вже з більшою довгою об'єктивності можна судити про Америку на підставі творів американських революційних письменників, у першу чергу Сінклера. Тут уже різко розмежовуються два світи, що ведуть між собою безнастанину жорстоку боротьбу, дві класи, що грізно стоять проти себе, захищаючи свої діаметральні протилежні інтереси: класа пролетаріату, продукента матеріальних цінностей, що прагне до соціалістичного розподілу їх, та класа капіталістів, що на цих цінностях наживается. Перша з них росте й розвивається, об'єднуючись в союзи та союзи союзів, а друга зменшується коштом концентрації капіталів та вироджується, дегенерується. Отже вся країна виглядає немов велетенський камашник, зложений з безлічі трудових комах та купки трутнів-дармоїдів, що живляться соками трудових комах.

В дійсності так воно і є. Багатоміліонна армія робітників Америки, працюючи з ранку до вечора і з вечора до ранку, засилав весь світ фабрикатами. Профільтрувавшись через глибоченні кишени капіталістів ці фабрикати залишають у них грубий шар золотого піску, що перечеканюється на долари і йде на засолодження „гіркого життя“ Рокфеллерів.

Добути долара не легко. Треба придумувати найхіtrіші способи, як його витискати з мускульної сили робітника. І американський капіталіст на ці штуки майстер—згадати хоча б славнозвісну систему Форда. Не зуміє він у цьому видержати конкуренції з іншими капіталістами, то весь апарат для вика-

чування долларів попадає в руки спритнішого дільниця.

Дальша боротьба за долар ведеться по банках і на біржах, що з ранку до ночі кищать капіталістами, немов комашнею над падлом. Тут повністю застосовується славетне американське прислів'я *Time is money* (час це гроши); одна секунда може подвоїти міліони капіталіста або ж звести його на жебрака. Все залежить від хисту використати влучший момент, щоб обплутати свого супротивника. Але тут здебільшого йде найжорстокіша боротьба за долара не тому, що його капіталістові потрібно, а через те, що в нього в якась манія збільшувати свої капітали. Отже біржова гра—це одна з найважливіших розваг американських банкірів, що разом з тим дає величезні кошти ще й для інших розваг.

Звичайні розваги американському капіталістові вже набридли. Як що він іде в театр, де виступає відомий у всьому світі співець, чи музик, то тільки через те, щоб поглянути на людину, що бере 100.000 доларів за виступ. З театральних вистав може мати успіх хіба тільки легенька оперетка,—трагедія чи навіть драма засуджена на неминучий провал. Дуже пріємно американському капіталістові після бурхливого „трудового дня“ відпочити яку годинку, вперши очі в екран „кінобойовика“ продукції Голлівуда, пересиченої карколомними триюками та напружливими ситуаціями, але обов'язково з щасливим кінцем: сміливий герой стискає врятовану героїню в жагучому підцілункові.

Та все це розваги нижчого сорту. Справжня розвага повинна бути дорога і найголовніше—оригінальна. І хіба не оригінально збивати м'ячик гольфа не просто з землі, як це зви-

чайно водиться: а з голови слона; маленьке схіблення молотка і розлютована тварина накидається на сміливого грача. Тут зовсім невинна гра прибирає форми гри зі смертю. Або живі карти на пляжі,—дарма що для задоволення одної особи тут служить за „карти“ десяток людей. Аджеж це в дусі капіталізму.

Не менш оригінальний, хоч трохи дешевший, як що перевезти на долари, це „маратонський танок“, що може тягнути без перерви по декілька і навіть кільканадцять годин. Нерідко жертва такого танку, зомлівши, попадає в карету швидкої допомоги. Набридли дамам із Волл-стіру двоногі партнери — і ось вони замінюють їх четвероногими: вивчають малпуп грати в крокета і розважаються з нею цілими днями. І це діється в країні, де закон Дарвіна не має сили і де „людина не походить від малпи“!

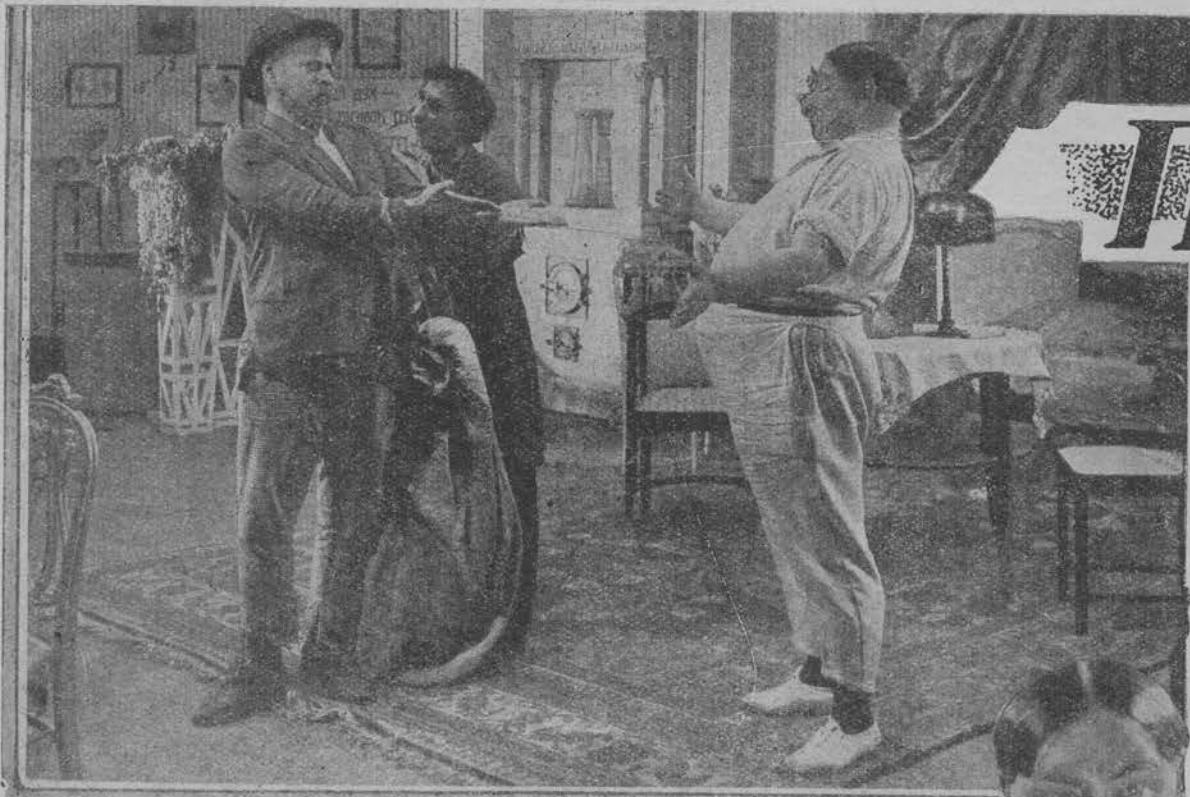
А скільки всяких фокусів викидають ці ж самі дами з радіом. Воно набридо вже в своїй простій формі, і ось маленкі радіопримачі тичуть, де тільки можуть: то його втикають у формі гребінця в волосся, то носять амулетом на ший, і нарешті (останній крик моди!) начіпають на підвязки вище колін. Тут винахідність переросла геній Едісона.

Американська буржуазія розважається. А в цей час міліони робітників напружають останні сили, щоб з одного боку доставити їй кошти для розваг, а з другого — щоб забезпечити себе і свою родину від голоду та холоду, від нужди та злиднів.

З ранку до ночі розважається американський крез. А ввечері, коли натомлений цілоденною працею робітник іде на короткий відпочинок, щоб з досвітніми гудками знова стати до праці, він виїздить на свою затишну віллу. Яхтами, автомобілями й аерoplанами злітаються сюди такі ж круїзи, як і він, і до самого ранку льється вино та віскі, що могутнім струмком проривається через параграфи „сухого закону“, йде „маратонський“ фокстрот та гремить могутній оркестр, що заглушує сто-гін робочого ходу.

Для більшої оригінальності м'ячик гольфа забивають з голови слона. Вгорі—малпа, вивчена бути партнером у грі

ІІІ Ро́с'

Нарис Г. Р.

З ПЕРШИХ ЖЕ слів маленька, може й не вельми цікава довідка: на кожному порядному сукні є ворси. Щоб зробити цей ворс на сукні, його довго і старанно трут спеціальними шишками.

До цього можна додати ще той, всім, маємо надію, відомий факт, що шишки ростуть на дереві, а в Никитинському парку в Криму є багато таких дерев. Цей факт навряд чи можна спростовувати, бо хіба звався-б Никитинський парк парком, коли б у ньому не росли дерева?

І от хазяйнові Допкінса, власникові багатьох мануфактурних фабрик

в Америці, потрібні були ці шишки до зарізу.

Допкінс був службовець, а тому без довгих балажок і без довгих готувань, забравши з собою укохану містріс Допкінс і містера Джима, єдиного сина свого, з наказу хазяйна вирушив у таємницу країну людоjerів-більшовиків закуповувати ці самі шишки.

В потягу, що йшов до Криму, їхало три сорти пасажирів: у вагоні міжнародних сполучень куняла поважна родина Допкінсів, у чесному

радянському жорсткому вагоні, притуливши носа до вікна мріяв про красу Крима і про футбол пionер Мишко Забойщиків, а на буфері, не без деяких претензій на комфорт, мостилися Сенька Боржомець, що ішав змивати зного тіла бруд міських асфальтових казанів у теплих хвилях Чорного моря.

Виявилось, що Джим, кінець-кінцем, в компанії Мишка та й ще кількох пionерів купається вже в морі.

До цього слід додати, що два досвідчені кримські босяки зауважили вже новенький костюмчик Джима і довідалися, що Джим—синок американців.

Тим часом на сцену знову випиває Сенька. Доки Джим з Мишком боталися у воді, йому спало на думку приміряти Джимів костюмчик. Костюмчик був немов для Сеньки шитий, а тому Джим ніколи в життю більше його вже не бачив.

Фараон і Чорна рука не спали. Сп'ятмати і затягти в свій барліг малого американця, що проходив повз них, милуючись із свого новенького костюм-

чика, було для них справою кількох хвилин. І містер Допкінс одержав такого листа: „Не шукайте свого сина, він у безпечному місці і буде приставлений до батьків, коли ввечері біля дуба буде покладено 5 тисяч крб. Впротивному

ж разі з ним станеться велика неприємність. Їдемо три години”.

Після довгих міркувань містер Допкінс поклав таки біля дуба п'ять тисяч. Сеньку Фараон кладе, звязаного, біля готелю, коли-ж Допкінс підходить до нього, то Сенька видирається й тіка. Женучись за ним, Допкінс здибає Джима... Джим увесів час цей гуляв із хлопцями у футбола...

— Я через тебе загубив дві з половиною тис. доларів, — каже розгніваний Допкінс. — Завтра Їдемо до Америки.

— А я залишаюся тут, спокійно заявляє Джим...

Рибалки

Нарис А. Федосова

ТІЛЬКИ почало розвиднітися.

Широка рівна долина тоне в молочному тумані. Сонний очерет плоскими рівними грядками подекуди виступав в цім блідім морі.

Схід рожеві і сіvi патли туману поволі тануть, згортуючись химерними пасмами. Крізь них то тут, то там рожеві вола. Невелика річка, примхливо звиваючись, губиться в зелених лугових просторах.

Подекуди на березі чорніють одинокі нерухомі постаті. Це—рибалки..

Вони приїхали ще вчора, ввечері, під свято...

Ночували,—хто в сусідньому селі, хто просто під кущем або коло стогу допірі у скошеного сіна і ще до світанку вийшли сюди, навантажені вудочками, сачками, кошками та іншими риболовними пристроями, щоб раніше зайняти улюблене „певне місце“, щоб не програтити дорогої ранкового кл涓ання.

Подивіться, як зосереджено і вперто дивиться один з них у воду, сидячи на розсланій світині. Перед ним, коло ніг ветромлено дві підставки і з під них віялом роскинулися легкі гнуці вудлиці.

Кроках у п'яти далі, на воді застигло шість яскравих коркових поплавців.

Та ось один з поплавців злегка затримтів і на секунду неначе опустився в тиху прозору воду.

Раптова швидка насичка... Даремно... Далеко вгору звивається волосінь з порожнім гачком.

— Що сталося?—питаєте ви.

— Др.брниця, черти б ї побрали, нагривку рве!—І він уперто пересуває поплавець вище по волості, на велику глибину, довго ріється в маленькому ржавому відерці, дістася червоного червяка, що звивається в його пальцях, і, настромивши його на сталеву губу гачка, плює на нього і закидає снасть у воду.

Цю зачарованутишу раптом порушує якийсь шум. Там далі, за поворотом, коло маленької ковбані чути плюсок, крехтання і якісні вигукі.

На березі в безпорадній позі велика роскудлана постать... З під широкого бриля звисают довгі вуса.

— Чи піймали що?—запитуєте ви.

Постать повертається до вас, ловго і вперто дивиться і прочитавши, певно, на обличчі вашому найживіший інтерес, повільно говорить, показуючи на порвану волосінь:

— Піймав, та...

Потім одмірює на руці долонею за лікоть і додає з досадою:

— О-он яка... зірвалася!

Ми рушаємо далі.

На крутом високому березі стоїть людина і широким змахом руки, з легким свистом розсікаючи повітря, далеко закидає вудлице з тонкою шовкововою волосінню. Описавши півкола, кінець волосіні ледве торкається води, і в ту ж мить рибалка легкими короткими рухами тягне вудлице назад, примодуючи рухатися насадку по самісінькій поверхні. Він ловить нахлистом „на мушку“. По-

дивіться на той бік річки, де коли-щутуться в воді яскраві дебелі стебла явору. То тут, то там розбігаються коло них

широкі кола по воді. Це ходять обережні великі в'язі, виглядаючи здобич. Ось один з них помітив мушку. Сильний плюсок... Уміла підсічка... І, лишаючи довгу борозну на воді понісся на величезних колах пійманий мешканець річки. Рибалка, ввесів зігнувшись, виводить його близче до берега то відпускаючи волосінь, то підтягуючи її, примушуючи згинатися в дугу гнукий край вудлица. Нарешті вдалий момент... І блицить лускою піймана риба. На обличчі вудкаря—радість і щастя. Чудово... Великий в'язь, фунтів на три, не менше. Тим часом сонце піднялося вже високо і швидко ожив мовчазний беріг. Прийшли хопці з седа тягти дрібну плітку на хлібну м'якушку. Цей веселій нарід не посидить і п'яти хвилин на місці. Шум, сміх, галас,—чим раз частіше доноситься звідсіль. А ось і перші дачники-купальники—лихі рибалки! Минав ще півгодини і ввесі беріг уже вкрито голими тілами, скрізь плюски води, мокрі засмалені постаті купальників. Лови скінчено!.. Змотуй снасть!.. Збираї пожитки!.. Все одно більше нічого не виудиш.

Що тягнє їх сюди день-у день і примушує годинами сидіти? Забава, чи зайвина часу?—Ні... Могутна ловецька пристрасть, що владно диктує їм гірку їхню долю „зазятого рибалки“.

ПОВІСТЬ ПРО НЕВДАЮГО РИБАЛКУ

Інсценіровка і текст Федосеєва

Фото-етюди проф. А. М. Макарова

Архип Антонович Буряк

Ловити рибу був мастак.

Завжди живе він сам з собою

І де-б там що і що-б там як —

Сидить тихенько під вербою.

Закинув вудку у струмок,

Віткнувши очі в поплавок

Він чеше нетерпляче вуха,

Чекаючи на річці руху.

Та раптом поплавок — рине!

Архип за вудку тай рване,

А ж жили всі на шиї здуло —

Бажає витягнути акулу...

Вміть вудка тріснула як скло,

Під хмари вудку занесло.

А наш Архип — тю-тю сорочка!

Круглить на березі, мов бочка.

Але встав Буряк невпинно,

В руках лише одна лозина —

І шамотить під ніс журлово:

„А щастя так було можливе”...

І не дарма по старій моді

Та вудка у прислів'я входить:

На одному кінці — червяк,

На другому — Архип Буряк.

В
У
Ф
К
У

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ
ФОТО-КІНО-УПРАВЛІННЯ

В
У
Ф
К
У

НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК
ЯЛТИНСЬКОЇ КІНО-ФАБРИКИ
ВЕЛИКИЙ ХУДОЖНІЙ ФІЛЬМ

ФРОС

Сценарій — МАЯКОВСЬКОГО
Режисер — СОЛОВІЙОВ
Оператор — КЮН

В головних ролях арт. — ГОН-
ЧАРОВ, КРЕСТИНСЬКИЙ,
РОСТОВ, ПАНОВ, БУДНИКОВ